

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 460/2015
03.12.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић, Биљане Драгојевић, Слађане Накић Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници тужиоца Р.А. из П., чији је пуномоћник С.Г., адвокат из Ч., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Полицијска управа у З., коју заступа Државно правобранилаштво РС, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2900/14 од 15.12.2014. године, у седници одржаној 03.12.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2900/14 од 15.12.2014. године, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2900/14 од 15.12.2014. године и пресуда Основног суда у Зрењанину П1 392/13 од 11.09.2014. године, у делу којим је одбијен тужбени захтев за исплату накнаде плате за ноћни рад и уплату одговарајућих доприноса и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење у том делу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 392/13 од 11.09.2014. године, тужбени захтев је делимично усвојен и ставом првим изреке тужена обавезана да тужиоцу исплати разлику у накнади плате за време коришћења годишњег одмора у појединачним месечним износима са законском затезном каматом од доспелости до исплате, како је то означено у овом ставу изреке, као и да на име разлике између исплаћене и припадајуће накнаде плате за време боловања у периоду од септембра 2010. године закључно са јануаром 2011. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости па до исплате, како је то ближе означено у овом ставу изреке, укупно 2.673,22 динара, као и износа од 327,01 динар са каматом на име разлике између исплаћене и припадајуће накнаде плате за време плаћеног одсуства за децембар 2010. године, као и да Фонду ПИО - Филијала З. уплати припадајуће доприносе за тужиоца и то за пензијско и инвалидско осигурање. Другим ставом изреке, одбијен је као неоснован део захтева тужиоца којим је тражио да суд обавезе

тужену да му исплати на име накнаде за ноћни рад у периоду од септембра 2011. године закључно са децембром месецом исте године, појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, како је то назначено у овом ставу изреке, као и да уплати на име тужиоца одговарајуће доприносе на наведене износе накнаде, као и доприносе на досуђене износе разлике накнаде плате по основу коришћења плаћеног одсуства, годишњег одмора и боловања надлежном фонду здравственог осигурања. Трећим ставом изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове спора.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2900/14 од 13.12.2014. године, жалба тужене је делимично усвојена и наведена првостепена пресуда у делу којим је усвојен тужбени захтев за исплату разлике између исплаћене и припадајуће накнаде плате за време боловања, као и за уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање за спорни период, преиначена тако што је тужбени захтев у том делу одбијен. Жалба тужиоца је делимично усвојена и наведена пресуда у делу којим је одбијен тужбени захтев за уплату доприноса за здравствено осигурање на износе разлике накнаде плате за време коришћења годишњег одмора и за време плаћеног одсуства, преиначена, тако што је тужбени захтев у том делу усвојен. Жалбе тужене и тужиоца у преосталом делу су одбијене и првостепена пресуда потврђена у преосталом усвајајућем и одбијајућем делу, а захтев странака за накнаду трошкова жалбеног поступка је одбијен.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену у делу којим је одбијен тужбени захтев за исплату разлике у плати за ноћни рад тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, предлажући да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној због разматрања правног питања од општег интереса, у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе и потребе новог тумачења права, применом члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да су у конкретном случају испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, применом члана 404. ЗПП, имајући у виду да је тужилац уз ревизију доставио више одлука апелационих судова из којих произилази да су основани наводи о различитом поступању (одлучивању) апелационих судова у истој правној ствари, што указује на потребу одлучивања о ревизији, као изузетно дозвољеној, ради уједначавања судске праксе, због чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку и нашао да је ревизија основана.

Према до сада утврђеном чињеничном стању, тужилац је у спорном периоду 2010-2011 године обављао послове саобраћајног полицајца, према решењу тужене од 22.11.2005. године, према коме се врши исплата плате тужиоцу на основу Правилника о платама запослених у Министарству унутрашњих послова од 26.06.2006. године, са укупним коефицијентом од 17,78. Тужилац има статус овлашћеног службеног лица. Поређењем коефицијента тужиоца са

кофицијентом М.П., запослене код тужене на дактилографским и административно-техничким пословима, без статуса, којој је одређен укупан коефицијент 12,84, утврђено је да је према члану 3 Правилника – основни коефицијент, тужилац разврстан у 20. платни разред са коефицијентом 9,96, а упоредна радница у 31 платни разред са коефицијентом 6,68; према члану 4. Правилника – додатни коефицијент (према стручној спреми и радном статусу – месту) тужиоцу је одређен коефицијент 6,52, а упоредној радници 4,61, иако обоје имају четврти степен стручне спреме, а према члану 7. наведеног Правилника – додатни коефицијент за звање односно чин, тужиоцу је одређен коефицијент 1,30, а упоредној радници у звању референта 1,55, тако да је укупно посматрано коефицијент тужиоца за 38,47% већи од коефицијента државног службеника П.М.. Међутим, поређењем коефицијента тужиоца са коефицијентом Д.Ј., запосленог код тужене, полицајца са звањем вишег полицајца почев од 01.06.2009. године, који такође има статус овлашћеног службеног лица, али нема нередовности у раду, утврђено је да је Д.Ј. према члану 3. Правилника – основни коефицијент такође разврстан у 20. платни разред са коефицијентом 9,96, да му је према члану 4 Правилника – додатни коефицијент одређен на 6,52, а једина разлика у односу на тужиоца је у коефицијенту према члану 7 Правилника – додатни коефицијент за звање односно чин, којим је тужиоцу, одређен коефицијент од 1,30, а Д.Ј. у звању вишег полицајца, коефицијент 2,04. На овај начин утврђено је да је коефицијент тужиоца у односу на коефицијент овог упоредног радника мањи за 4,16%, која је настала због разлике у звању – чину. Оценом налаза судског вештака, судови су утврдили број часова ноћног рада, те утврђено и да му је обрачун исплата плата вршен за 174 часа месечно, да је укупно имао 176 часова ноћног рада, те је неисплаћено увећање по том основу обрачунато на основу члана 108. Закона о раду у висини од најмање од 26% од основице износио укупно за овај период 7.983,94 динара. Упоређивањем укупног коефицијента за обрачун плате тужиоца од 17,78 и коефицијента за обрачун плате запослене П.М. од 12,84, судови су утврдили да је коефицијент тужиоца за 38,47% већи од коефицијента овог државног службеника, из којих разлога су и одбили тужбени захтев тужиоца у овом делу, као неоснован.

Врховни касациони суд налази да се ревизијом основано указује да је приликом одлучивања о тужбеном захтеву за исплату неисплаћеног дела плате по основу ноћног рада, погрешно примењено материјално право, због чега је и чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Законом о полицији ("Службени гласник РС", бр. 101/05 и 63/09, који је био на снази у спорном утуженом периоду), одређено је да се основна плата запослених код тужене, састоји од основице коју утврђује Влада и основног и додатног коефицијента у односу на звање, радна места, односно послове на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем, посебне услове рада, опасност, одговорност и сложеност послова (члан 146. став 2. закона). Додатни коефицијент утврђен у складу са чланом 146. став 2. овог закона, применом на основицу увећава плату за 30 до 50% у односу на плате других државних службеника (члан 147. став 1), а уз сагласност Владе, за поједине категорије запослених могу се утврдити додатни коефицијенти који омогућавају увећање и

за више од 50% у односу на плате других државних службеника (члан 147. став 2. истог закона). Правилником о платама запослених у МУП-у од 26.06.2006. године, одређени су додатни коефицијенти запослених.

Правилна примена наведених законских одредаба подразумева да полицајци и овлашћена службена лица запослена код тужене, почев од ступања на снагу Правилника о платама од 26.06.2006. године до 08.12.2011. године, када су ступиле на снагу измене Закона о полицији ("Службени гласник РС", 92/11), немају право на увећање плате по основу нередовности у случају да је њихова плата већ увећана 30 до 50% у односу на плате других државних службеника. Међутим, да ли је плата полицајца који има статус овлашћеног службеног лица увећане за наведени проценат, представља фактичко питање, које је потребно утврдити у сваком конкретном случају и то поређењем са платом полицајског службеника истог степена школске спреме који такође има статус овлашћеног службеног лица, али који нема нередовност у раду. При том, сама садржина одредбе члана 147. закона, указује да приликом утврђивања да ли је тужиоцу већ увећана плата по овом основу, упоредни радник не може бити државни службеник коме је у старту утврђен нижи коефицијент, већ по основу радног статуса – радног места и по основу разврставања у знатно нижи платни разред, како је то у конкретном случају.

Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да је побијаном одлуком погрешно примењено материјално право, када је околност – да ли је тужиоцу већ признато и утврђено право на увећану зараду по основу ноћног рада, утврђена стављањем у сразмеру коефицијента тужиоца са коефицијентом референта, коме је по основу платног разреда и радног места већ одређен знатно нижи коефицијент за обрачун плате.

На овај начин, побијаном одлуком је о основаности овог дела тужбеног захтева одлучено уз погрешну примену материјалног права, због чега је чињенично стање остало непотпуно утврђено, па је Врховни касациони суд применом члана 416. став 2. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

У поновном поступку првостепени суд ће утврдити чињенично стање у складу са примедбама из овог решења и уз правилну примену материјалног права донети нову и закониту одлуку о овом делу тужбеног захтева.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**